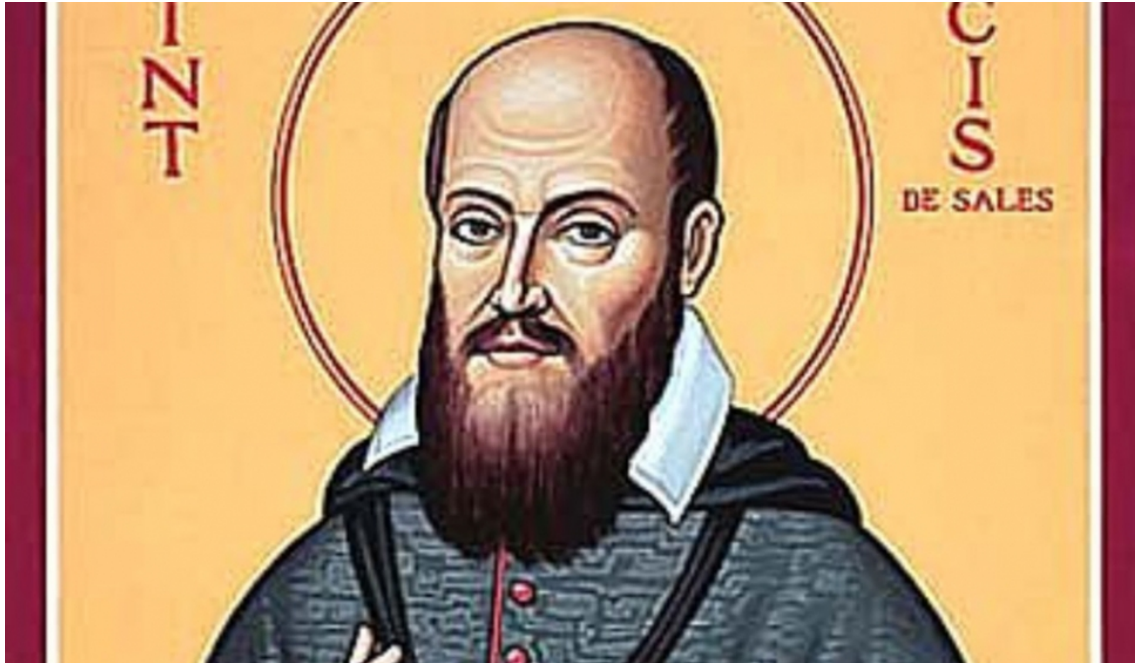

"No en fem humor"

Dc, 24/01/2018 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran perquè sóc dels qui creu que de tot se'n pot fer humor, començant per un mateix. Allò tan català de riure's del mort i del qui el vetlla. I, en general, a l'Església tot ho fem massa seriós. Com si la transcendència no pogués somriure. El problema és que no de tot es pot fer el mateix humor. Els temes delicats demanen un humor intel·ligent. Una ironia fina pot ser una arma de destrucció massiva que posi en evidència les injustícies. Però no un humor barroer o basat en tòpics tronats. I sovint la religió -i en el nostre cas el cristianisme- és víctima d'aquest darrer tipus d'humor.

Per això aquest dilluns em va molestar la broma matinal a l'espai d'humor del Matí de Catalunya Ràdio amb una frase certament xocant del papa **Francesc** sobre les monges tafaneres ([Minut 44:45](#)) Després en la [tertúlia](#) es va presentar com una frase masculista, com si el papa no n'hagués deixat dites de ben grosses contra capellans, bisbes i la mateixa cúria vaticana. Per què dic humor barroer? Perquè la broma es basava en la idea simplista que les monges segresten nadons i que la cúpula del Vaticà no diu res dels abusos als menors i mira cap una altra banda. Si no és barroer, almenys és desinformat. També darrerament hem pogut escoltar en els mitjans públics força bromes presentant els professors dels Maristes o els capellans en general com una associació criminal de pedòfils.

No es pot carregar precisament a aquest papa la culpa d'haver mirat cap a una altra banda sobre els abusos a menors. Davant d'una injustícia sempre es pot fer més, però la implicació del papa Francesc es demostra amb les directrius que ha implantat des del Vaticà. I tampoc se li pot negar el propòsit d'esmena. Aquesta setmana Francesc va demanar perdó per una expressió desafortunada que ell mateix havia pronunciat sobre aquest tema i que va semblar ofensiva a les víctimes.

L'humor pot molestar, i segurament ha de fer-ho, però no ofendre o estereotipar.

Doncs, bé. Dimarts, també a l'espai d'humor de El Matí de Catalunya Ràdio, van fer una broma sobre un altre tema: l'ERO que pot deixar sense feina gairebé la meitat dels treballadors de *El Periódico* ([Minut 42:40](#)). La broma tampoc no era molt treballada però -i això si que és plenament opinable- no la vaig trobar ofensiva. El cas és que al cap de pocs minuts **Mònica Terribas** va interrompre la [tertúlia](#) per demanar disculpes "als companys de *El Periódico*". Disculpes perquè era un tema que implica el drama de la pèrdua de llocs de treball i "ningú d'aquesta casa no es pot alegrar de situacions difícils". Mitja hora després va reiterar de nou les disculpes perquè "el tema no és cap broma i no en fem humor".

Quina és la diferència entre un cas i l'altre? Primer de percepció. El que m'ofèn a mi pot no ofendre a una altra persona o viceversa. O la primera impressió pot ser una i, quan ho tornes a escoltar i et poses en la pell de l'afectat, pot ser una altra. Però, com va explicar la mateixa Terribas per antena, la gran diferència és que en el segon cas l'havia trucat demanant una disculpa el director de *El Periódico* (diari que, per cert, darrerament ha estat molt crític amb els mitjans públics catalans).

Desconec si dilluns un allau de catòlics indignats van col·lapsar la centraleta de Catalunya Ràdio o el [Servei d'Atenció a l'Audiència](#) de la Corporació. Com desconec si cap representant institucional del Vaticà es va molestar a trucar a Mònica Terribas per veure si es disculpava dues vegades.

Aquest dimecres, Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, en les diverses celebracions que s'han fet en els bisbats catalans s'ha recordat la importància de l'ètica dels mitjans i la responsabilitat dels comunicadors. És cert que l'Església espanyola en aquest tema té els peus de fang. Però no tots en tenim la culpa. I com deia en la missa de Sant Francesc de Sales aquest dimecres a Girona el bisbe **Francesc Pardo**, ens correspon a tots "estar atents i ser curosos perquè els nostres missatges i informacions s'ajustin a la veritat i al respecte a les persones i institucions".

Per això estic d'acord amb el que deia Mònica Terribas. Hi ha temes dels quals és millor que "no en fem humor". Però això val per moros i cristians. Determinades bromes, no ofenen i etiqueten als més de mil capellans que cada diumenge obren les parròquies a Catalunya, als sis mil religiosos i religioses que promouen centenars d'obres a tot el territori, o a les onze mil famílies que avui confien en les escoles maristes? Segurament s'ofenen, però sembla que no truquen.